

[Fogh Rasmussen]

sive skat sit eget sigte, idet den høje marginalskat gør det rentabelt at indgå i arrangementer, der tager sigte på at bringe skatten ned. Omvendt kan man så sige – også lidt som et svar til hr. Lykketoft – at en sænkning af de høje marginalskatte til en vis grad vil finansiere sig selv, fordi en række fradrag ikke længere vil være eftertragede.

For det andet er det også en svaghed ved systemet, at marginalskatte er så forskellige for forskellige skatteydere, som tilfældet er.

For det tredje straffer den progressive skat de skatteydere, som har stærkt svingende indkomster fra år til år. To skatteydere med samme gennemsnitsindkomst kan komme til at betale vidt forskellig skat, og størst skat kommer i gennemsnit de til at betale, der har stærkt svingende indkomster; billigere slipper de, der har stabile indkomster.

Og endelig for det fjerde medfører den progressive skat kombineret med aftrapningen af sociale ydelser som følge af større indkomst, at mange skatteydere oplever, at de intet eller næsten intet har ud af en indkomstfremgang. Det uheldige samspil mellem skat og sociale ydelser sluger simpelt hen hele fremgangen i indkomst, og derfor er det en helt central målsætning for venstre at få fjernet den progressive statsskat. I stedet ønsker vi altså en proportional skat, dvs. den samme skattesats for alle indkomststørrelser. Det vil løse en lang række problemer.

Men selvfølgelig er det ikke så enkelt lige at gøre det med ét slag, også her må man tage hensyn til, at på kort sigt er der så mange bindinger på det eksisterende skattesystem, at en reform nødvendigvis må gennemføres i flere faser.

Med sin redegørelse om en skattereform har regeringen taget et første, meget væsentligt skridt. Regeringen lægger op til en meget kraftig lettelse af indkomstbeskatningen, og til gengæld sættes forbrugsbeskatningen op gennem en momsforhøjelse. I denne kombination ligger efter venstres opfattelse en rigtig tankegang: mindre skat på arbejde, mere skat på forbrug.

Efter regeringens forslag vil 92 pct. af skatteyderne befinde sig uden for den progressive beskatning. Det indebærer samtidig, at hovedparten af skatteyderne slipper for besværet med ægtefællebeskatningen, og skatteydere med stærkt svingende indkomster

vil blive stillet mere lige med skatteydere, der har stabile indkomster.

Den progressive indkomstskat blev angivelig indført for at hjælpe netop de svage i samfundet, men i dag må vi sige, at taberne under den progressive indkomstskat i vidt omfang er de grupper, som ikke økonomisk magter at deltage i en eller anden form for skattetænkning. Vinderne er de stærke grupper, dem, som har råd til at engagere de eksperter, der er nødvendige for at deltage i skattetænkningen. Utrolig mange ressourcer bruges i dag til at finde smuthuller i skattesystemet, og det er egentlig ikke nogen kritik af skatteyderne, men en konstatering af, at det er en udvikling, som er en uundgåelig konsekvens af et skattesystem, som på rigtig mange punkter er forældet.

En overgang til proportional skat vil forenkle skattesystemet, det vil frigøre ressourcer til mere nyttige samfundsformål, og det vil være socialt langt mere retfærdigt end det nuværende skattesystem.

Vi synes, at regeringen med den redegørelse, som skatteministeren har lagt frem, har taget et meget, meget væsentligt skridt. Vi betragter redegørelsen som et oplæg til den videre drøftelse, som et positivt oplæg til nogle reformer, som for langt hovedparten af skatteyderne vil medføre et enklere og mere retfærdigt skattesystem end det, vi kender i dag.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Når jeg beder om en kort bemærkning også her, er det, fordi det er utrolig svært for almindelige mennesker at holde rede på de skattepolitiske debatter i folketinget, men jeg synes, det er vigtigt at understrege, at enten prøver hr. Fogh Rasmussen med sine betragtninger om, hvordan en fuldstændig proportional skat virker, at føre offentligheden bag lyset, eller også skjuler han noget for os om en vilje til at sanere fradrag, som han har i modsætning til skatteministeren. For det er ikke rigtigt, at man med den nuværende måde at opgøre den skattepligtige indkomst på, som regeringen jo ikke ønsker at ændre grundlæggende, uden at have en højere skatteprocent af den sidste end af den første krone kan opnå bare en nogenlunde rimelig byrdefordeling. Det er ikke rigtigt, at man kan